

Nr 871

Av herr Grebäck m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 157, angående besiktningsveterinärernas vid kontrollslakterier anställningsförhållanden m. m.

(Lika lydande med motion nr 722 i Första kammaren)

Besiktningsveterinärerna vid kontrollslakterierna förordnas enligt gällande ordning av veterinärstyrelsen. Deras avlöningsförmåner fastställs av veterinärstyrelsen efter förhandlingar med slakteriernas arbetsgivarorganisationer och Veterinärförbundet men gäldas av vederbörande kontrollslakteris innehavare. Med denna ordning torde besiktningsveterinärerna vara att betrakta som anställningshavare hos slakterierna.

I den förevarande propositionen, nr 157, föreslås, att besiktningsveterinärerna vid kontrollslakterierna från och med den 1 juli 1962 skall erhålla statlig anställning. Enligt propositionen skall emellertid slakteriägarna även i fortsättningen vara skyldiga att bestrida kostnaderna för besiktningsveterinärorganisationen. Formellt skall kostnaderna visserligen gäldas från ett särskilt anslag under nionde huvudtiteln, men statsverket skall enligt propositionen gottgöras härför genom särskilda taxeavgifter från kontrollslakterierna. Taxan skall enligt förslaget innefatta dels en fast, för samtliga slakterier lika stor grundavgift, dels därutöver en viss avgift per slaktenhet, varierande med vissa intervaller.

Besiktningsveterinärernas uppgift är att svara för den livsmedelshygieniska övervakningen. De har sålunda att utöva den härför erforderliga kontrollen, gentemot slakterierna. Nuvarande anställningsförhållanden, som sålunda innebär att besiktningsveterinärerna är anställda hos slakterierna, kan från dessa synpunkter givetvis inte anses tillfredsställande. Besiktningsveterinärerna bör i sitt arbete som kontrollorgan få en fri och självständig ställning. Förslaget i propositionen om att besiktningsveterinärerna skall erhålla statlig anställning synes oss härvid vara en lämplig lösning. Det överensstämmer med principen om att det bör ankomma på det allmänna att svara för den kontroll som ur hälsovårdssynpunkt kan befinnas erforderlig.

Samma princip måste emellertid också leda till slutsatsen, att det allmänna även bör svara för kostnaderna för besiktningsveterinärorganisationen. Det måste anses i princip felaktigt, att slakterierna på sätt som förordats i propositionen skall gälda kostnaderna för en uppgift som åvilar det allmänna. Enligt vår uppfattning bör staten bestrida kostnaderna för de statligt anställda besiktningsveterinärernas löne-, pensions- och liknande förmåner. Denna uppfattning har även framförts av veterinärstyrelsen, som därvid ock-

så framhållit att man i så fall skulle undvika egendomligheten i att arbetsgivaren-staten och besiktningsveterinärerna gör upp om avlöningsförmånernas storlek utan medverkan av den betalande parten, slakteriägarna. Vi kan helt instämma i veterinärstyrelsens uttalande. Den i propositionen föreslagna ordningen, som sålunda innebär att staten och besiktningsveterinärerna skulle träffa avtal om avlöningsförmånerna och att staten därefter skulle ålägga slakteriägarna att betala vad som därvid avtalats, framstår som orimlig.

Besiktningsveterinärernas verksamhet medför även andra omkostnader, exempelvis för laboratorier, bakteriologisk provtagning, erforderlig biträdespersonal etc. Dessa kostnader måste sägas vara av betydande omfattning. Enligt propositionen skall kontrollslakterierna även i fortsättningen svara för dessa kostnader. Detta synes oss kunna godtagas. Ett sådant ståndpunktstagande utgör dock ytterligare ett motiv för att kontrollslakterierna inte bör bestrida kostnaderna för besiktningsveterinärernas löne- och pensionsförmåner m. m.

Därest beslut dock skulle fattas om att slakteriägarna skall gälda kostnader för besiktningsverksamheten även av sistnämnda slag, synes oss en rimligare utformning böra eftersträvas än den som förordats i propositionen. En lämplig avvägning kunde i så fall vara, att staten och slakteriägarna finge svara för vardera hälften av ifrågavarande kostnader. För en rättvis utformning av slakteriernas skyldighet borde då fastställas en viss avgift per slaktenhet. Den i propositionen förordade grundavgiften, som skulle belasta slakterierna olika hårt, måste sålunda anses olämplig. Härvid bör i så fall givetvis också förutsättas avtal mellan staten och slakteriägarna beträffande de åtaganden som skulle ankomma på slakteriägarna.

Då de principiella skälen helt talar för att kostnaderna för besiktningsveterinärorganisationen vid kontrollslakterierna bör bestridas av det allmänna, är vi emellertid inte beredda att förorda några sådana åtaganden för slakterierna. Vi föreslår sålunda, att ifrågavarande kostnader helt skall bestridas av statsverket.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 157 måtte besluta, att kostnaderna för de vid kontrollslakterier statligt anställda besiktningsveterinärernas löner, pensioner, traktamenten och övriga anställningsförmåner skall bestridas av statsverket i enlighet med vad i motionen har anförts.

Stockholm den 26 april 1962

Erik Grebäck

Emil Elmwall

Harry Wahrendorff

Gustaf Svensson

Anders Dahlgren

i Vä